

--- אתה זוכר איך עמדנו חדלי אונים בפני הסבך, הפרא.
הוא קדמנו בכלי נשקו. הוא קם נגדנו בכל כחו. וקסמיו.
כחומה בצורה עמד היער. מחוספס ומשונן. שולח לפניו
ענפים יבשים וקוצים- נזעם ומוכן. לכל.
אנו השתערנו עליו בחמת-זעם – ונרתענו. עלי אלון יבשים
כיסונו בנשק. הקידה שרטתנו והקיסוס העוקצני נאחז
בהמון שניו בבשרנו ולא אבה הרפות. ענפים יבשים טפחו
על פנינו – הלאה, הלאה, הלאה מזה!
הערמנו עליו, על היער. מהאגפים נעצנו את שני הברזל
שלנו. האחז וערער את חסנו והנה הם מוטלים לפנינו.
חללי. שרועים... "באשר קרסו, שם נפלו". עמדנו
נדהמים ממעשי ידינו. זעה מלוחה אכלה בשרטות, נקותה
ובערה בעינים.

אז נסה לנו היער בדרך אחרת. רקפות נבעות נלחצו אל
קירות הסלעים הקודרים, ברטט אימה. שיחי הקידה עטו
שיריון בגון הזהב. עטה נצת זהב גם האחי-רתם וריח
ניחוחם זולף באויר, הלבנה התעטר בשלג נצתו והניע
בדיו: נחשה נא, איזה צד יותר יפה לעלי?
והעוזרד ובר-החרוב - - -

ולבלוב צעיר ורך נדלק על האלון וכסה על עליו
המכורכמים, הקשים וחדדי השן. התלהבה, השתלהבה
האלה. בגמישות חן ערטל לפנינו, מבין הסבך, את גוו
החלק וסמוק הקטלב. ואחד, מיש ישר גזע ויפה צמרת
עמד מהצד דומם - - -

הם שכרונו. בניחוחם העז. בבשם הרועף. השט כערפל
מתוך מעבתם; היהיה בכם לב, גם עתה, להניף עלינו
גרזן? – והנפנו.

גדענו, רצחנו את הפאר הפרא, השגיאה הזה. בחרוק שנים
ובלב דן. כי אחרת לא יכלנו.

נדדה התגלה. עזבה קינה. הפקירה את הבצים, שדגרה
עליהם. צמד ארנבות נתר מתוך עבי השיחים. קפץ ודלג
מתוך הסכנה, מחמת העצים. הצפרים התפזרו בקול
המולה. כל היקום נרעד.

אחר-כך העלינו את היער לעולה. לערמות נערמו הגופות
השרועים בעלפונם. האש לחכה לאטה ונסתה לשלח
לשון. פעם מפה ופעם משם. עד התחילה הקידה להתנפץ.
והאלון ענה לה. עלי הלבנה התעותו, התכרכמו והשחירו.
האש הלכה והשתלהבה והעשן תמר והסתלסל. שחור
וכבד ומשובצים בו זיקי זהב. צעיף קסמים.
היער עלה לעולה.

אחר-כך השתרעה האדמה חשופה, מצולקת צלקות
סלעים אפורי העין, מתעותת בעריתה. בעיגולים
השחורים, אשר בס השתוללה האש, לפני כן, בכוחות
איתנים, בערו אחרוני האודים. אפר נישא באויר ורסיסי
פיח. שלג אפור ושחור.

והשמים יספו להיות עמוקים ותכולים. כאילו לא
התרחש כאן דבר.

הפטיש התנקש למנוחת הדורות של סלע, ויפצצהו. נכנע
לברזל. הוא נבקע. נעקר, התרסק. לבו לבן וורידים
אדמדמים עברוהו. הסלע.

כבלי הפלד נמתחו, חרקו, נאנקו. ננעצו בשרשים.
והשרשים שלחו אצבעות. נאחזו באבן ובעמקי האדמה
כבלי הפלד נצחו הם יכלו לשורש והוציאוהו ממקום
חיותו. עתה הוא רובץ מהופך. לוחץ בין פרקיו אבן. כלא
רוצה להפרד משריד תקוה.

לא עוד יִנַּק מִן הָאֲדָמָה לִשְׂדֵי תַיִם. לֹא עוֹד יִתְנוּסֵס נוֹף
יְרוֹק מֵעֵלָיו.
כְּבִלֵי הַפֶּלֶד הַתְּעוֹתוֹ כְּנַחְשִׁים, לֵיד הַשּׁוֹרֵשׁ קֶרְבָּנָם.

עֵתָה תִּלְמִים אֲרוּכִים יִישִׁירוּ, תִּלְמֵי אֲדָמָה חוֹמָה, דְּשֵׁנָה.
קִטְיָפָה חוֹמָה. מִדְּרָגוֹת עֵנַק יוֹרְדוֹת וְקִירוֹת לֶהֶן, הָאֲבָן.
מִדְּרָגוֹת עֵנַק יוֹרְדוֹת עַד לֵיעַר הַנְּבֻעָת, אֲשֶׁר נִסּוּג לְגִיא.
הֵם שִׁילְבוּ יָד בְּיָד, הַלְּבָנָה וְהָאֲלוֹן וְהַקִּידָה וְהַחֲרוּב וְהַזֵּית.
הַתְּרַפְּקוּ חֵד עַל מִשְׁנָהוּ; לֹא, לֹא נִתֵּן יוֹתֵר לְהַתְּנַקֵּשׁ בְּנוֹ.
וְיוֹדְעִים הֵמָּה כִּי לֹא יוֹכְלוּ עֲצוֹר בְּבֹא הַשּׁוֹאָה. בִּינְתִים
נִלְפְּתוּ וְהַשְׁתַּרְגּוּ הָאֶחָד בְּשֵׁנִי, לְסִתְרָה וּלְמַעֲצוֹר. קִיר.
חוֹמָה נִבְנְתָה.